



RESSÒ DE LA PARAULA

Humanisme cristià actiu (III): Mans Unides



Tenim clar que un cristià no pot deixar de ser humanista, ja que en l'origen fonamental de la seva fe hi ha el misteri de l'Encarnació, el Déu fet plenament home: professem per això que Jesucrist és la definició, la mesura, el paradigma de persona humana, com ens diu el Concili Vaticà II (GS 22). Així mateix sabem, per coneixement de la història i per experiència, que aquesta sensibilitat cap a tot allò humà, fins i tot el somni d'un món «plenament humà», ajustat a les exigències de tota persona humana, és un tret característic de tot creient.

Tanmateix, quan exposem aquestes idees, no falten els qui ens recorden que el món és molt complex i que el nostre discurs està molt bé per a la classe o la trona, però no pas per a la vida real. És complex particularment el món de la vida pública, el de la política, de la cultura, de l'acció social.

Ja ho sabem. Però no cal anar molt lluny per a trobar exemples actuals de veritable humanisme actiu, concret i ben visible, per a qui els vulgui veure. Un d'ells és «l'Organització Mans Unides».

«L'Organització Mans Unides» va néixer en els anys 1959-1960 entre les Dones d'Acció Catòlica Espanyola. Elles, responent a la crida de la FAO, que reclamava accions en contra de la fam i



Mira el vídeo-spot de Mans Unides 2021

del subdesenvolupament, es van comprometre a lluitar contra «la fam de pau, de cultura i de Déu que patia gran part de la humanitat». Van realitzar la seva primera Campanya contra la Fam en 1960. Des de llavors es van anar organitzant de junis voluntaris i col·lectes per a denunciar i lluitar contra el subdesenvolupament. Any rere any la iniciativa va anar creixent. En 1970 estava ja consolidada i la Conferència Episcopal Espanyola va acordar que es fes una col·lecta extraordinària contra la fam en el món en totes les parròquies d'Espanya. L'Organització va deixar el nom de «Campanya», per a dir-se «Mans Unides», com a Associació de l'Església al servei dels pobres del tercer món.

Conèixer aquest origen té una gran importància. Perquè ens hem de situar en aquell temps,

quan les Dones d'Acció Catòlica eren molt nombroses i compartien i vivien la seva fe amb la voluntat d'obrir-se a la realitat i projectar-hi el seu compromís. Tenien com a objectiu superar la vivència de la fe, aïllada en la intimitat o en els espais exclusius de la pregària o la reflexió. Llavors, adherides al Moviment Internacional de Dones Catòliques, van assumir el repte d'associar-se per a lluitar contra la fam.

Aquest era un de tants exemples de les moltes obres socials que van iniciar homes i dones d'Acció Catòlica de llavors. L'interessant era que la mirada amb la qual copsaven la realitat humana no era cap altra sinó la de la fe: obeïen aleshores a l'humanisme cristià, segons el qual la fam, la incultura, la marginació constituïen una crida a l'acció i al compromís.

«Les mans unides» que mostren l'Organització són un símbol de la comunió que neix en el món a partir de Jesucrist, del seu Esperit d'Amor. Quan aquesta comunió es fa efectiva i concreta, produeix entre altres efectes, una força desencadenant de «solidaritat». Si aquesta solidaritat troba la pobresa, la fam, la marginació, llavors el món canvia. El petit o gran espai de món recupera el seu rostre veritablement humà. És a dir, un rostre més semblant al projecte de Déu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat



APUNTS PER A L'ANÀLISI

De la fe heretada a la fe acceptada

Als cristians ens ha arribat la gran onada de l'abandó de la fe. Més enllà de les campanyes que promouen l'apostasia col·lectiva, ens enfrontem a l'autenticació de la nostra fe.

Primer cal anar comprovant que tot aquell que ha rebut el baptisme ha pres consciència de tenir fe. Després que aquesta fe sigui la cristiana. I, a més, cal concretar que es vulgui professar en el si de l'Església catòlica. Són tres decisions que, majoritàriament, les van prendre per nosaltres quan érem petits.

La fe heretada no és acceptada per la majoria de cristians actuals. Són moltes les mares i pares

que s'han cregut la moda que el nen o la nena ja triarà si es vol batejar o no quan sigui gran. D'entrada aquesta postura neoliberal trenca el fonament de la transmissió de la fe. Ja no és un fet habitual que la fe es consideri una necessitat vital, com ho és portar el nen a l'escola o que rebí la visita continuada del pediatre. Per això la imposició de la fe no és acceptable.

Però ni ara ni ho hauria d'haver estat mai. Perquè ara arrosseguem les conseqüències nefastes d'aquella vivència de la fe obligada. Ens havíem oblidat que la fe, perquè sigui autèntica i perquè sigui el gran regal rebut, ha de ser proposada i acceptada. Amb aquestes dues qualitats es valora la fe

madura. La comunicació d'allò en què creiem ha de néixer de la convicció plena que allò que et proposo és el millor per a mi i desitjo i espero que també ho sigui per a tu.

Necessitem adjuntar a la proposta de la fe les raons clares per les quals aquest regal de la fe és el millor que t'hagin pogut fer. Possiblement no seríem on som si ens haguéssim proposat compartir la fe d'aquesta manera. Però encara hi som a temps: posem-nos al dia, en la transmissió assertiva de la fe.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies
del Penedès

ECO DE LA PALABRA

Humanismo cristiano activo (III): Manos Unidas

Tenemos claro que un cristiano no puede dejar de ser humanista, ya que en el origen fundamental de su fe se encuentra el misterio de la Encarnación, el Dios hecho plenamente hombre: profesamos por ello que Jesucristo es la definición, la medida, el paradigma de persona humana, como nos dice el Concilio Vaticano II (GS 22). Así mismo sabemos, por conocimiento de la historia y por experiencia, que esta sensibilidad hacia todo lo humano, incluso el sueño de un mundo «plenamente humano», ajustado a las exigencias de toda persona humana, es un rasgo característico de todo creyente.

Sin embargo, cuando exponemos estas ideas, no faltan quienes nos recuerdan que el mundo es muy complejo y que nuestro discurso está muy bien para la clase o el púlpito, pero no para la vida real. Es complejo particularmente el mundo de la vida pública, el de la política, el de la cultura, el de la acción social.

Ya lo sabemos. Pero no hay que ir muy lejos para encontrar ejemplos actuales de verdadero humanismo activo, concreto y bien visible, para quien quiera ver. Uno de ellos es la «Organización Manos Unidas».

La «Organización Manos Unidas» nació en los años 1959-1960 entre las Mujeres de Acción Católica Española. Ellas, respondiendo al llamamiento de la FAO, que reclamaba acciones en contra del hambre y del subdesarrollo, se comprometieron a luchar contra «el hambre de paz, de cultura y de Dios que padecía gran parte de la humanidad». Realizaron su primera Campaña contra el Hambre en 1960. Desde entonces se fueron organizando ayunos voluntarios y colectas para denunciar y luchar contra el subdesarrollo. Año tras año la iniciativa fue creciendo. En 1970 estaba ya consolidada y la Conferencia Episcopal Española acordó que se hiciera una colecta extraordinaria contra el hambre en el mundo en todas las parroquias de España. La Organización dejó el nombre de «Campaña», para llamarse «Manos Unidas», como Asociación de la Iglesia al servicio de los pobres del tercer mundo.

Conocer este origen tiene una gran importancia. Porque nos hemos de situar en aquel tiempo, cuando las Mujeres de Acción Católica eran muy numerosas y compartían y vivían su fe con la voluntad de abrirse a la realidad y proyectar sobre ella su compromiso. Tenían como objetivo superar la vivencia de la fe, aislada en la intimidad o en los espacios exclusivos de la plegaria o la reflexión. Entonces, adheridas al Movimiento Internacional de Mujeres Católicas, asumieron el reto de asociarse para luchar contra el hambre.

Este era uno de tantos ejemplos de las muchas obras sociales que iniciaron hombres y mujeres de Acción Católica de entonces. Lo interesante era que la mirada con la que captaban la realidad humana no era otra sino la de la fe: obedecían entonces al humanismo cristiano, según el cual el hambre, la incultura, la marginación constituían una llamada a la acción y al compromiso.

«Las manos unidas» que muestran la Organización son un símbolo de la comunión que nace en el mundo a partir de Jesucristo, de su Espíritu de Amor. Cuando esa comunión se hace efectiva y concreta, produce entre otros efectos, una fuerza desencadenante de «solidaridad». Si esta solidaridad encuentra la pobreza, el hambre, la marginación, entonces el mundo cambia. El pequeño o gran espacio de mundo recupera su rostro verdaderamente humano. Es decir, un rostro más semejante al proyecto de Dios.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

«Manteniu-vos en el meu amor i donareu molt de fruit»



Trobada catòlico-ortodoxa a la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels

Sota aquest lema es va desenvolupar la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, entre el 18 i el 25 de gener.

Un temps particularment dedicat a l'oració per la unió de les Esglésies, per part de tots els cristians, i que es va visibilitzar a més, concretament, en algunes iniciatives ecumèniques:

• **Dimarts 19 de gener, el programa de ràdio «Encuentros»** que

s'emet a Ràdio Sant Vicenç, va comptar amb la intervenció de Mn. Xavier Artigas, delegat d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses, que va aportar la visió catòlica al tema del programa d'aquell dia, «**respecte, tolerància i ecumenisme**». És un programa setmanal, conduït per Luis Brull, evangèlic, i aquell dia també va intervenir el pastor evangèlic de Sant Vicenç dels Horts, Joan Marc Ortega.

• **Divendres 22 de gener** va tenir lloc una **pregària ecumènica** amb representants de diverses confessions que, per primera vegada, no es va realitzar a la Catedral de Sant Llorenç sinó en format telemàtic.

A través de les reflexions dels evangèlics Luis Brull, i els pastors Miquel García i Marta López; del P. José Santos, ortodox del Patriarcat de Sèrbia; i del bisbe Agustí Cortés, catòlic, tots els assistents van poder pregar a la llum dels fragments de les escriptures escollits, del Deuteronomi i les benaurances de l'Evangeli de sant Mateu.

• **Diumenge 24 de gener** va tenir lloc al temple parroquial de Santa Maria, de Castelldefels, una **trobada catòlica-ortodoxa**, amb la presència del P. Stefan Seman, rector de la Parròquia ortodoxa rumana de Sant Jordi, creada recentment, amb un grup de fidels ortodoxos. Va ser ocasió de presentar aquesta presència cristiana local i de pregar junts per la unitat dels cristians.

Festa patronal dels diaques de la PEB

La jornada diaconal de la Província Eclesiàstica de Barcelona no es va realitzar presencialment a Sant Feliu de Llobregat, com corresponia rotatoriament, sinó en format telemàtic, el passat 21 de gener, amb la participació d'una seixantena de diaques i candidats al diaconat.

Va començar amb una salutació del bisbe Toni Vadedell, auxiliar de Barcelona, i amb la presentació i lectura de les actes martirials del bisbe Fructuós i els diaques Auguri i Eulogi, per part de tres diaques, un de cada diòcesi. A continuació, el delegat per al diaconat del Bisbat de Sant Feliu, Albert Manich, va pre-

sentar el resum del treball que els diaques de la diòcesi han realitzat com a formació permanent durant el curs passat, en relació a la vocació del laïc i en sintonia amb els itineraris del Congrés de laics de febrer 2020 «Pueblo de Dios en salida».

La trobada es va completar amb la presentació de les novetats de l'any per part de Mn. Josep Serra, coordinador de la comissió per a la formació, la felicitació als dos diaques que enguany celebren els 25 anys d'ordenació, Mn. Josep Matías i Mn. Josep Maria Gómez, i amb el res de les vespres del dia.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC



@Pontifex: «La guerra és la negació de tots els drets i una dramàtica agressió a l'ambient. Si es vol un veritable desenvolupament humà integral per a tots, s'ha de continuar incansablement amb la tasca d'evitar la guerra» (6 de novembre).

@Pontifex: «Tots podem donar sense esperar alguna cosa, fer el bé sense exigir-li tant a aquesta persona que un ajuda. És el que Jesús deia als seus deixebles: «de franc ho heu rebut doneu-ho també de franc» (Mt 10,8)» (7 de novembre).

@Pontifex: «Una fe que «obra per mitjà de la caritat» (Gal 5,6) és el llum lluminós amb el qual podem travessar la nit més enllà de la mort i arribar a la gran festa de la vida» (8 de novembre).

@Pontifex: «La societat s'enriqueix amb el diàleg entre ciència i fe, que obre nous horitzons al pensament. Els progressos científics han de ser il·luminats amb la llum de la fe, perquè respectin la centralitat de la persona humana» (10 de novembre).



Acció de gràcies pel 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense

La Catedral de Tarragona va acollir el passat 21 de gener, solemnitat dels sants màrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, la celebració d'acció de gràcies en el vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995, coincidint amb el dia de la seva inauguració.

L'eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Joan Planellas, va estar concelebrada pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe metropolità de Barcelona; l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives; i els bisbes de les diò-



cesis de Girona, Lleida, Vic, Terrassa i Tortosa. Hi havia també una representació de les diverses Esglésies i membres que van participar en el CPT

de 1995, entre d'altres. Seguint les restriccions del moment present a causa de la pandèmia, l'aforament a la catedral era reduït, però la celebració va ser àmpliament seguida a través del web de l'Arquebisbat de Tarragona i de les xarxes socials.

En acabar l'eucaristia es va presentar el nou document dels bisbes amb seu a Catalunya *Esperit, cap on guies les nostres Esglésies? Als 25 anys del Concili Provincial Tarraconense de 1995*, sobre el contingut del qual vam parlar a les pàgines interiors del **Full Dominical del 24 de gener**.

Per créixer més... en temps de crisi (II)

Continuem amb un nou extracte de la introducció del bisbe Agustí als materials de **l'objectiu diocesà en el present curs 2020-2021**

ASSUMIR I INTERPRETAR ELS FETS

1. Volem afrontar la crisi com a cristians, però compartim actituds amb molts que viuen un sa humanisme.
2. El primer pas que hem de donar és acceptar els fets amb realisme i sinceritat. No mirar cap a un altre costat. Ara bé, l'acceptació no és simplement submissió, sinó obediència confiada, una virtut que no anul·la la intel·ligència i la llibertat. Tot reconeixent el poder de la humanitat, que ha permès un progrés tan admirable, constatem que no som nosaltres els amos del món.
3. El segon pas és «interpretar la història», «trobar el significat dels fets». Aquest sentit de la història, forma part del misteri del Déu Pare provident, i la nostra ens diu que aquest misteri no ha restat amagat en un déu absolutament llunyà, sinó que s'ha comunicat en Jesucrist.
4. Així, doncs, se'ns plantegen dues qüestions decisives. La primera, referida a tota la humanitat, a la nostra societat, a cadascú: ¿Com in-

terpretar la crisi que patim a la llum de Jesucrist? La segona, referida a la nostra diòcesi: ¿Quin significat té, segons la Veritat de Jesucrist, aquesta crisi per a una comunitat que se sent interpel·lada per l'Esperit a créixer?

L'ESPERANÇA CRISTIANA

1. Sovint sentim: «cal tenir esperança!», «l'esperança és l'últim que es perd», «hem de tenir pensaments positius»... Són bones paraules que mereixen el nostre agraïment, però voldríem que tinguessin algun fonament.
2. És veritat que la gran aportació que fa el cristianisme al món i a la humanitat en el camí de la història és l'esperança, la virtut que fa caminar i créixer l'Església enmig de dificultats, entre avenços i retrocessos, dons i mancances. No és una recepta, ni una il·lusió, ni cap exhortació maca, ni un esforç voluntarista i cec.
3. L'esperança cristiana és una conseqüència de la fe, que s'esplai i es realitza en l'amor. La fe en Jesucrist és el seu fonament. La fe ens

fa mirar el temps, el passat, el present i el futur amb els ulls de Déu, és a dir, els ulls d'aquell que ens estima.

4. La fe ens obre a la certesa del fet històric, real, de la mort i resurrecció de Jesucrist, de manera que sempre direm: aquell que va viure estimant fins a l'extrem i es va lliurar per amor, abandonat a les mans de Déu Pare, és la veritat, és l'únic que «té raó». Val la pena viure avui, en plena crisi, segons el seu Esperit.
5. Hi ha esperes diverses, de curt i mitjà termini, al costat de l'esperança radical i decisiva. Aquesta ens ha estat oberta per Jesucrist. I des d'ella vivim les esperes curtes, del demà i del demà passat.
6. Els petits compromisos, sense la gran esperança, no tindrien sentit ni fonament; la gran esperança, sense els petits compromisos, potser restaria com un pur pensament sense verificació en la vida. La força de l'esperança caldrà allà on més hi ha mancança de futur, com ara els pobres del nostre món o la mateixa Església minvada.

(Continuarà)

AGENDA

Desconvocades les jornades de formació i espiritualitat a Montserrat per al clergat. La cita per a preveres i diaques que habitualment se celebra durant tres dies al mes de febrer ha quedat anul·lada per motiu de la situació sanitària. La propera trobada de preveres i diaques de la diòcesi serà el dimarts 16 de febrer de 2021 en format telemàtic.

Aquesta i altres qüestions han estat informades a preveres, diaques i agents de pastoral a través d'un comunicat de 26 de gener, consultable al web.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 1,1-19 / Sl 103 / Mc 6,53-56]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.; santa Josefina Bakhita, vg.

9. ■ Dimarts [Gn 1,20-2,4a / Sl 8 / Mc 7,1-13]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. □ Dimecres [Gn 2,4b-9.15-17 / Sl 102 / Mc 7,14-23]. Santa Escolàstica (s. V-VI), vg., germana de sant Be-

net; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. ■ Dijous [Gn 2,18-25 / Sl 127 / Mc 7,24-30]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Arnià, abat benedictí.

12. ■ Divendres [Gn 3,1-8 / Sl 31 / Mc 7,31-37]. *Sant Feliu de Llobregat*: santa Eulàlia (patrona de la ciutat de Barcelona), vg. i mr. Sant Gaudenc o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda; beat Josep Olalla Valdès, rel.

13. ■ Dissabte [Gn 3,9-24 / Sl 89 / Mc 8,1-10]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina de Spoleto, vg. agustina.

14. ■ Diumenge vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Lv 13,1-2. 44-46 / Sl 31 / 1Co 10,31-11,1 / Mc 1,40-45]. Sant Ciril, monjo, i sant Medodi, bisbe, germans grecs (s. IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

Diumenge V de durant l'any (B)

COMENTARI

«Va curar malalts de diverses malalties»



La curació de la sogra de Pere (1839), de John Bridges. Museu d'Art de Birmingham (Anglaterra)

El dolor, el sofriment és una constant en la vida de moltes persones; abans i ara. Per això és important veure, a l'evangeli, què fa Jesús. Primer que tot cura la sogra de Simó: *Era al llit amb febre... i ell li va donar la mà i... la febre li desaparegué.* Però no es limita només a la sogra de Simó. *Al vespre li portaren tots els malalts i els endimoniats... ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure molts dimonis.*

La missió de Jesús és alliberar de tot tipus de mal, tant el físic com l'espiritual. Mai Déu no vol que els homes pateixin tot i que aquesta, dissortadament, és la nostra condició humana. Ho veiem també a la primera lectura on Job es queixa amargament: *A mi m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc.* Tots sabem o imaginem el que és passar les nits sense poder dormir; se'ns fan eternes! Per altra banda gairebé sempre són fruit de greus preocupacions o malalties.

I les paraules finals de Job són molt contundents: *Els meus ulls no tornaran a veure la felicitat!*; expressen el dolor profund de Job.

I Jesús treu tota la seva força de la pregària. *De bon matí quan encara era fosc, es llevà, se n'anà en un lloc solitari i s'hi quedà pregant.* I d'aquí naixerà també la seva missió: *Anem a d'altres llocs, i també hi predicaré, que aquesta és la meva missió.*

Pau a la segona lectura mostra també la seva preocupació per anunciar l'evangeli: *Jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli: hi estic obligat.* I per això també mostra el seu interès per tots: *Jo soc lliure, no era esclau de ningú però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles m'he fet feble com ells.*

I aquesta és la missió de l'Església i per tant de tots nosaltres: alliberar els nostres germans de tots els mals, de totes les seves mancances; però per a això necessitem trobar-nos contínuament amb el Senyor en l'oració. I no podem mirar les febleses dels altres des de lluny, sinó *fent-nos febles amb els febles, tot amb tots*, essent esclaus de tots.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Job (Jb 7,1-4.6-7)

Job digué als seus amics: «L'home, a la terra, no està sotmès a servitud? No passa la vida com un jornalero? Com un esclau es deleix per asseure's a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? I estic neguitós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora, ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat.»

▶ Salm responsorial (146)

R. *Lloeu el Senyor, que conforta els cors desfets.*

Lloeu el Senyor, dona bo de cantar! / Lloeu el nostre Déu, que és agradós de lloar-lo! / El Senyor reconstrueix Jerusalem / i aplega els dispersats d'Israel. R.

Conforta els cors desfets i embena les ferides. / Té comptat el nombre dels estels, / els crida cadascun pel seu nom. R.

És gran el Senyor, i és molt poderós, / és infinita la seva saviesa. / El Senyor sosté els desvalguts / i abat els injustos fins a terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 9,16-19.22-23)

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli: hi estic obligat, i pobre de mi que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballa per difondre l'evangeli, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dona el meu servei. Jo soc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'evangeli, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

▶ Lectura de l'Evangelio segons sant Marc (Mc 1,29-39)

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà i la va fer llevar, la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula. Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malalts i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia aplegat davant la porta i ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era.

De bon matí, quan encara era fosc, es llevà, se n'anà a un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó, amb els seus companys, sortí a buscar-lo. Quan el trobaren li digueren: «Tothom us està buscant.» Ell els digué: «Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió.» I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc i traient els dimonis.

▶ Lectura del libro de Job (Job 7,1-4.6-7)

Job habló diciendo: «¿No es acaso milicia la vida del hombre sobre la tierra, y sus días como los de un jornalero?; como el esclavo, suspira por la sombra; como el jornalero, aguarda su salario. Mi herencia han sido meses baldíos, me han asignado noches de fatiga. Al acostarme pienso: ¿Cuándo me levantaré? Se me hace eterna la noche y me hartó de dar vueltas hasta el alba. Corren mis días más que la lanzadera, se van consumiendo faltos de esperanza. Recuerda que mi vida es un soplo, que mis ojos no verán más la dicha.»

▶ Salmo responsorial (146)

R. *Alabad al Señor, que sana los corazones destrozados.*

Alabad al Señor, que la música es buena; / nuestro Dios merece una alabanza armoniosa. / El Señor reconstruye Jerusalén. / Reúne a los deportados de Israel. R.

Él sana los corazones destrozados, / venda sus heridas. / Cuenta el número de las estrellas, / a cada una la llama por su nombre. R.

Nuestro Señor es grande y poderoso, / su sabiduría no tiene medida. / El Señor sostiene a los humildes. / Humilla hasta el polvo a los malvados. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 9,16-19.22-23)

Hermanos: El hecho de predicar no es para mí motivo de orgullo. No tengo más remedio y, ¡ay de mí si no anuncio el Evangelio! Si yo lo hiciera por mi propio gusto, eso mismo sería mi paga. Pero, si lo hago a pesar mío, es que me han encargado este oficio. Entonces, ¿cuál es la paga? Precisamente dar a conocer el Evangelio, anunciándolo de balde, sin usar el derecho que me da la predicación del Evangelio. Porque, siendo libre como soy, me he hecho esclavo de todos para ganar a los más posibles. Me he hecho débil con los débiles, para ganar a los débiles, me he hecho todo para todos, para ganar, sea como sea, a algunos. Y todo lo hago por causa del Evangelio, para participar yo también de sus bienes.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,29-39)

En aquel tiempo, al salir Jesús de la sinagoga, fue con Santiago y Juan a la casa de Simón y Andrés. La suegra de Simón estaba en cama con fiebre, e inmediatamente le hablaron de ella. Él se acercó, la cogió de la mano y la levantó. Se le pasó la fiebre y se puso a servirles. Al anochecer, cuando se puso el sol, le llevaron todos los enfermos y endemoniados. La población entera se agolpaba a la puerta. Curó a muchos enfermos de diversos males y expulsó muchos demonios; y como los demonios lo conocían, no les permitía hablar. Se levantó de madrugada, cuando todavía estaba muy oscuro, se marchó a un lugar solitario y allí se puso a orar. Simón y sus compañeros fueron en su busca y, al encontrarlo, le dijeron: «Todo el mundo te busca». Él les responde: «Vámonos a otra parte, a las aldeas cercanas, para predicar también allí; que para eso he salido». Así recorrió toda Galilea, predicando en sus sinagogas y expulsando los demonios.